

ה"ת 30223/05/15 - דורון גד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

ה"ת 30223-05-15 גד נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשים	דורון גד
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה להחזרת תפוס על פי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט - 1969 (**להלן: "פקודת סדר הדין הפלילי"**), אשר הוגשה ע"י המבקש ביום 17.05.2015 להחזרת 6 מטבעות זהב הרשומים בבעלות המבקש ולהחזרת גלאי מתכות השייך לו (**להלן: "6 מטבעות זהב", "גלאי מתכות", "התפוסים" לפי העניין**), חפצים אשר נתפסו על ידי רשות העתיקות בתיק חקירה של היחידה שמספרו 12113, וזאת במהלך חיפוש שנערך בביתו של המבקש ביום 19.01.2014.
 2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום ביום 05.05.2015 על פיו מואשם הוא כי במועד שאינו ידוע למבקשת, בשנת 2009 או בסמוך לכך, פתח חנות באתר האינטרנט eBay, תחת שם משתמש "Pizifkes" (**להלן: "החנות"**). החנות הציעה לקנייה מעל ל - 1,000 פריטים עתיקים ונמכרו בה מעל ל - 400 פריטים, כאשר היקף המכירות שלה הסתכם בכ - 44,424 דולר ארה"ב.
- המבקש רשום כאספן עתיקות ואינו בעל רישיון לסחר בעתיקות מאת מנהל רשות העתיקות. פרטי העתיקות אשר נמכרו כאמור, הוצאו מהארץ על ידי הנאשם ונשלחו לידי קונים שונים ברחבי העולם וכל זאת בלא שהיה למבקש היתר מאת מנהל רשות העתיקות להוציא את העתיקות אל מחוץ לישראל.
- ביום 22/10/2013 חיפש המבקש עתיקות בעזרת גלאי מתכות בחוף חוקוק, חוף מוכרז כאתר עתיקות מספר 3651/0, אשר הוכרז בילקוט הפרסומים 1091 בעמוד 1390 מיום 18.05.1964.
- ביום 19.01.2014, במסגרת חיפוש אשר נערך בביתו בצו בית משפט, נתפסו פריטי עתיקות רבים אשר הועמדו למכירה בחנות או עתידים היו להימכר בחנות כמפורט להלן:
- א. 11 מטבעות כסף.

ב. 38 מטבעות ברונזה.

ג. 6 מטבעות זהב.

3. כאמור לעיל, ביום 19.01.2014 נתפסו על ידי רשות העתיקות 6 מטבעות הזהב וגלאי המתכות, נשוא הבקשה דנן, ומיום תפיסתם חלפו כ - 15 חודשים עד מועד הגשת כתב אישום כנגד המבקש.

נימוקי המבקש בבקשה בכתב , בדיון בבקשה ובהשלמת הטיעונים לבקשה:

4. לטענת המבקש, ביום 22.10.2013 חיפש בחוף חוקוק באמצעות גלאי מתכות מטבעות ו/או תכשיטים של אנשים ששהו בחוף. במהלך חיפוש זה פקח שהיה בסיור הבחין במעשי המבקש והזהירו בלבד. ביום 30.10.2013 המבקש חיפש שוב בחוף חוקוק הדרומי באמצעות גלאי מתכות תכשיטים ו/או מטבעות של אנשים ששהו בחוף, וגם הפעם הוא התבקש על ידי פקחים שהגיעו למקום לצאת מהמקום. לאחר מקרה זה לא התקרב יותר המבקש לחוף חוקוק הצפוני והדרומי.

לטענתו, באופן מפתיע התבשר ביום 19.01.2014 כי יש צו חיפוש לביתו, והמבקש כיבד את הצו. לאחר מכן המבקש נחקר תחת אזהרה ברשות העתיקות.

לטענת המבקש יתר הפריטים שנתפסו על ידי רשות העתיקות בנוסף לתפוסים נשוא הבקשה דנן, הוחזרו זה מכבר למבקש וסמוך למועד החיפוש.

לגופו של עניין, טוען המבקש מספר טענות:

א. **התפוסים מוחזקים שלא כדין על ידי המשיבה.** סמכותה של המשטרה או הרשות החוקרת לתפוס חפץ למטרות שונות ובין השאר כהצגת ראיה במשפט הגבלה לתקופה של 6 חודשים, ואם חלפה תקופה זו, בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי, עליה להחזיר את החפץ שנתפס לאדם אשר מידיו נלקח החפץ בהתאם לסעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי.

לטענתו, המשטרה רשאית לפנות לבית המשפט בבקשה להאריך תקופת ההחזקה בחפץ, כך שההארכה תהיה לתקופה מוגבלת, לתכלית מסוימת ומטעמים ראויים. בהקשר זה הפנה לבש"פ 6686/99 אליהו **עובדיה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ד (2) , עמוד 475).

במקרה דנן, חלפו 16 חודשים והמשטרה לא פנתה ולו פעם אחת לבית המשפט על מנת להאריך את המועד למשך תפיסתם של התפוסים, ובכך עשתה רשות העתיקות דין לעצמה . המדובר בהפרה של זכות הקניין של המבקש, זכות אשר עוגנה בסעיף 3 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. בהקשר זה הפנה גם לב"ש 20164/06 **גד אחיצבי נ' מדינת ישראל**, דינים מחוזי 2006 (0015) 1438.

ביחס לטענת המשיבה מיום 31.05.2015 לפיה הפרוצדורה אינה "מיטת סדום" השיב המבקש כי אין המדובר בהליך פרוצידורלי אלא בהליך מהותי.

ב. היעדר חשד סביר לקשר שבין התפוסים לבין העבירה שנעברה לכאורה.

לגישת המבקש על מנת שתקום סמכות לתפוס חפץ נדרש קיומו של יסוד סביר להניח שישנו קשר כלשהו בין החפץ לבין העבירה שנעברה או עתידה להיעבר, כאשר הפקודה מדברת על חמש חלופות: באותו חפץ שנעברה העבירה, באותו חפץ עומדים לעבור עבירה, החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל העבירה, החפץ ניתן כשכר לביצוע העבירה, החפץ שימש אמצעי לביצוע העבירה.

לטענתו, במקרה הנדון לא התקיימה אף חלופה ואין כל הצדקה להמשיך בהחזקת התפוסים בידי המשיבה.

ביחס למטבעות טען המבקש כי הוא רכש את המטבעות במכירה פומבית בחברת CNG ויש לו קבלה על קניית המטבעות, העתק קבלה שצורפה לבקשה. כמו כן, אין כל מחלוקת שהמטבעות אינם בגדר "עתיקה" וזאת על יסוד חוות דעת מומחה מטעם המשיבה, חוות דעת המצויה בתיק החקירה. לטענתו, לא מולאה דרישת סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי ולכן אין כל חשד סביר לביצוע עבירה במטבעות.

בהתייחס לטענת המשיבה מיום 31.05.2015 כי החוק אוסר גם על סחר בהעתק עתיקה כעולה מסעיף 21 (א) לחוק העתיקות, השיב ב"כ המבקש כי המבקש נחקר תחת אזהרה ביום 19.01.2014 רק ביחס לסחר בלתי חוקי בעתיקות, יבוא וייצוא ללא אישור וחיפוש עתיקות ללא רישיון. ולגישתו, משאין כל התייחסות להעתק עתיקה, אין כל שאלה ביחס לחשד לפיו. לגישתו, לא בכדי אין כנגד המבקש אישום המייחס לו עבירה לפי סעיף 21 (א) לחוק העתיקות.

ביחס לגלאי המתכות טען המבקש כי דין בקשתו להתקבל מאחר והמשיבה לא הוכיחה כי המקום שבו עשה המבקש שימוש בגלאי המתכות בחוף חוקוק הוא אתר עתיקות מוכרז, ומשכך לחזקה הנטענת בסעיף 38 לחוק העתיקות אין כל רלוונטיות למקרה הנדון.

לטענת המבקש, מעיון בהכרזה כי חוף חוקוק מוכרז כאתר עתיקות ניתן ללמוד כי חוף חוקוק כלל לא הוכרז באותה הכרזה כאתר עתיקות, אלא מקום אחר בשם "ח'ירבת מניא". מקרה דנן לטענת המבקש המשיבה לא הוכיחה המיקום המדויק בו עשה שימוש המבקש במכשיר גלאי המתכות וכתמיכה לטענה זו הפנה המבקש לחקירתו תחת אזהרה מיום 19.01.2014 בעמוד 5 שורה 14 ואילך.

עוד ציין, כי המשיבה לא צירפה מפה או תשריט של מיקום האתר כדי לתמוך טענותיה בעניין הגדרת חוף חוקוק כאתר עתיקות. בהקשר לזה הפנה המבקש לת"פ (שלום - י"ם) 5147/07 **מדינת ישראל נ' איליה לוקצקי** שם עלתה סוגיה דומה.

נימוקי המשיבה בבקשה בכתב, בדיון בבקשה ובהשלמת הטיעונים לבקשה:

5. ביחס **לגלאי המתכות**, טענת המשיבה כי המקום בו נצפה המבקש הינו אתר עתיקות מוכרז וזאת על פי הפרסום בילקוט הפרסומים שמפרט קואורדינטות מדויקות הכוללות את המקום בו נמצא המבקש, לעניין זה במסגרת התיק העיקרי יעידו שני הפקחים שבידיהם נתפס המבקש ושמומחיותם היא הכרות עם אתרי עתיקות וכן הדבר מוכח באמצעות מפה הנמצאת בחומר החקירה. בהקשר זה הפנתה המשיבה לדברי כב' השופט בדימוס חיים כהן, בספרו **המשפט** (170) 1996.

לגישת המשיבה, גם ב"כ המבקש בעצמו מפנה לסעיף 38 לחוק העתיקות ומפרשו במדויק, כך שכל שמדובר באתר עתיקות, עצם הימצאות המבקש במקום כשהוא מחזיק בגלאי המתכות מהווה חזקה משפטית כי חיפש עתיקות ללא רישיון, כשהנטל לסתור טענה זו מוטלת על המבקש.

עם זאת הוסיפה המשיבה, כי בהתאם לסעיף 9 (א) לחוק העתיקות ומתקיים האיסור בחפירה ובחיפוש אחר עתיקות גם מחוץ לאתרי עתיקות מוכרזים.

לטענת המשיבה, מעיון בתיק החקירה קיימות ראיות למכביר לפיהן מטרת המבקש היתה חיפוש עתיקות ובין היתר הימצאות עתיקות בביתו והתפרנסותו מסחר בלתי חוקי בהן, פעולות המהוות אישום נוסף וחמור יותר כנגדו בכתב האישום וכן העובדה כי חרף העובדה שהוזנה שלא לעשות שימוש בגלאי המתכות חזר ועשה שימוש בו.

בהקשר זה טענה המשיבה כי העובדה שהמבקש אספן עתיקות רשום מעלה אחריותו למעשיו, שהרי בקיאה הוא בחוק העתיקות.

לטענת המשיבה, יש די בראיות כי גלאי המתכות שימש כמכשיר לביצוע העבירה, ומשמש כיום כראיה מוצג בתיק כנגד המבקש ובעתיד המשיבה צפויה לבקש חילוטו.

ביחס למטבעות הזהב טענה המשיבה כי מטבעות אלה נמצאו בביתו של המבקש ביחד עם פריטי עתיקות נוספים, אותם המבקש הציע למכירה בניגוד לחוק. מטבעות זהב אלה נלקחו, יחד עם מטבעות נוספים, לבדיקת מומחה ותוארכו על ידו כמטבעות מן המאות ה"ח והי"ט לספירה, ונכון שאלה אינן בגדר עתיקות כטענת המבקש, אך לאור העובדה שנתפסו יחד עם מטבעות נוספים שהינם עתיקים ועמדו להימכר באמצעות אתר האינטרנט ששימש לפעילות לא חוקית ובאופן פרטני לסחר בלתי חוקי בעתיקות, הרי הן מהוות ראיה בהליך הפלילי כנגד המבקש וראוי להותירן בידי המשיבה כמוצג, עד סיום ההליך הפלילי.

ביחס לשיהוי בהגשת כתב האישום טענה המשיבה כי כתב האישום הוגש טרם הגשת בקשתו של המבקש להחזרת התפוסים. לטענתה, נכון שלא הוגשה בקשה בהתאם ולא הוגש כתב האישום במועד, אך עם זאת גם מצידו של המבקש לא נעשתה כל בקשה קודמת להחזרת התפוסים, וכי ההליך אינו מיטת סדום, וככל שנעשו טעויות פרוצדורליות מטעם המדינה או רשות העתיקות, הדבר נבע משינויים

אירגוניים בין המערכות ובכל מקרה לאור העובדה שהחקירה הממושכת כנגד המבקש העלתה פירות והובילה להגשת כתב אישום חמור ונרחב כנגד המבקש אין זה נכון לטעון כי הפרוצדורה היא "מהותית" וכי נגרם למבקש עינוי דין ועוול מיותר. לגישת המשיבה יש להעדיף את האינטרס הציבורי החשוב של הגנה על עתיקות על פני העגשת המדינה על אי עמידתה בכללי הפרוצדורה כלשונם בכך שלא הגישה בקשה להארכת החזקה בתפוסים, שכן מבחינה מהותית החזקה זו נדרשה, הן בעת החקירה והן כיום לשם הגנה על עתיקות ושמירה על האינטרס הציבורי, וסביר כי בקשה כזו, לו היתה מוגשת, היתה מתקבלת.

עוד טענה המשיבה כי שוד עתיקות וסחר בלתי חוקי בעתיקות הינו מכת מדינה של ממש, יכולת באכיפה של מניעת שוד עתיקות, לנוכח הכמות העצומה של אתרי עתיקות ברחבי המדינה ומיקומם, היא מצומצמת. הוצאת כלים המשמשים לביצוע עבירה מהזירה כמו התפוסים נשוא הבקשה דנן, היא הדרך הנכונה והמאוזנת לשמור על ערכי התרבות וההיסטוריה של ארץ ישראל ולצמצם את הפגיעה ההרסנית בהם.

דין והכרעה :

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ויתר הראיות שהוגשו לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות וזאת מן הטעמים הבאים:

תפיסת החפצים - החשד שבין התפוסים לביצוע עבירות

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים בידי המשטרה מצוי בסעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 :

" (א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

כעולה מהסעיף האמור, קיימות חמש חלופות אשר יש בהן כדי להקים את הסמכות לתפיסת חפץ: באותו החפץ נעברה עבירה, עומדים לעבור עבירה, החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך המשפטי, החפץ ניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או ניתן כאמצעי לביצועה.

במסגרת בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (2) 464 נדרש בית המשפט למסגרת הנורמטיבית לתפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה :

"תפיסת חפץ והחזקתו בידי המשטרה, הן במסגרת הוראות חוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן חוק העונשין) והן במסגרת הוראות הפקודה, כרוכה בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים, המעוגנת כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. עם זאת, יש ובנסיבות מסוימות נועדה תפיסתו של חפץ לקדם תכליות

חשובות וראויות מבחינה חברתית ומשפטית. בין השאר, מיועדת התפיסה למנוע מבעליו להשתמש בחפץ לשם ביצוע עבירה; לשלול מבעלי החפץ, זמנית, או לצמיתות, חפץ שנעברה בו עבירה; להבטיח כי החפץ יוכל לשמש כראיה בהליך משפטי עתידי; לאפשר את חילוטו של החפץ על-ידי בית המשפט - בין השאר - כאלמנט מניעתי או עונשי במצבים המצדיקים זאת, ועוד.

המחוקק קבע מספר מנגנונים שתכליתם להבטיח ככל שניתן את ההגנה על זכות הבעלים ולמנוע פגיעה שרירותית בה שלא לצורך. כך נקבעה בשני דברי החקיקה הנזכרים, הוראה, לפיה מוסמך שוטר לתפוס חפץ, רק אם יש לו "יסוד סביר להניח" שבחפץ נעברה עבירה או שעומדים לעבור בו עבירה...

6. תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי בית המשפט נבחנת לאור תכליתן של הוראות הדין הרלבנטי, הזכויות המהותיות והאינטרסים השונים המשמשים בזירה. כל זאת במסגרת העקרונות הכלליים של השיטה. בכל מקרה יש לערוך איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את ביצועם..."

בענייננו ולאחר שעיינתי בחומר החקירה אשר נאסף לתיק החקירה הגעתי לכלל מסקנה כי במקרה הנדון קיימות ראיות לכאורה אשר יש בהן לבסס לכאורה הרשעת המבקש בביצוע העבירות הנטענות בכתב האישום.

המבקש בעצמו מעיד כי ביום 22.10.2013 חיפש בחוף חוקק באמצעות גלאי מתכות מטבעות ו/או תכשיטים של אנשים ששהו בחוף וחרף אזהרה שקיבל מפקח הרשות שהיה בסיוור, ביום 30.10.2013 חיפש המבקש שוב בחוף חוקק הדרומי באמצעות גלאי מתכות תכשיטים ו/או מטבעות של אנשים ששהו בחוף, וגם הפעם הוא התבקש על ידי פקחים שהגיעו למקום לצאת מהמקום.

בהודעת המבקש מיום 19.01.2014 מציין המבקש כי הוא פתח עסק מורשה בשנת 2011 למכירת שטרות/מטבעות ועוד, כאשר המכירה מתבצעת דרך האינטרנט באתר Ebay והוא מוכר מטבעות עתיקות, לא עתיקים, שטרות ותכשיטים. (ראה עמוד 2 שורות 1-16 להודעה) והמבקש מעיד כי עושה שימוש בגלאי המתכות למציאת חפצים ובין היתר פריטים אותם מבקש הוא למכור בחנות.

בהמשך להודעת המבקש נחקר ביחס להכרתו את החוק לעניין ייבוא וייצוא של עתיקות ומטבעות. המבקש השיב לשאלת החוקר כי בעבר פנה לרשות העתיקות ורצה להוציא רישיון למסחר עתיקות, אך נאמר לו שאין צורך בכך. (עמוד 2 להודעה שורות 17 - 18). בהמשך הוא מציין כי הוא יודע שיש צורך לקבל אישור לייצוא עתיקות ו"שיש טופס שצריך להשתמש בו לייצוא עתיקות" (עמוד 2 שורה 21). כשנשאל מדוע לא הוגשו בקשות מטעמו לייצוא עתיקות, השיב המבקש כי שלח "לפחות שתי בקשות בדואר רשום אל רשות העתיקות ולא קיבל תגובה" (עמוד 3 להודעה שורות 8-10) וכי שלח את הבקשות כי לא רצה להרגיש פושע. בהמשך תשובתו השיב כי הוא יודע שיש צורך לקבל אישור מרשות העתיקות על ייצוא אך מאחר "ששלחתי פעמיים ולא הייתה תשובה, לא חשבתי שזה כזה עניין מצד רשות העתיקות כל עוד הפריטים באים מסוחר מורשה" (עמוד 3 שורות 13-15).

ביחס לייבוא עתיקות השיב המבקש כי הוא

יודע שיש הגבלה בייבוא עתיקות. המבקש הציג בפני החוקר אישור לייבוא שני מטבעות מס 52230 i מתאריך

10.11.2013, וכשנשאל למה במקרה של מטבעות אלה ביקש אישור ובמקרה של מטבעות אחרים לא ביקש אישור השיב המבקש כי "מדובר בהליך מסורבל לכל מטבע ומטבע" וכי "הגנתי לכלל מסקנה שאם אישרת לי מטבע אחד או יותר מCNG אז אין סיבה לבקש בקשות נוספות על מטבעות אחרים מאותה חנות" (ראה עמוד 2 שורות 28-33). בהמשך השיב המבקש כי הוא יודע שיש הבדל בין מטבע למטבע כאשר מדובר במטבעות עתיקים (עמוד 3 שורות 1-5).

בעמוד 5 ל"הודעת חשוד" שורות 11 - 12 עולה במפורש כי המבקש יודע שאסור לעבוד עם גלאי מתכות במקום שהוכרז על ידי רשות העתיקות:

"ש. ידוע לך שאסור לעבוד באתר עתיקות עם גלאי מתכות?"

ת. ידוע לי שאסור לעבוד במקום שהוכרז על ידי רשות העתיקות, או שהוא ברור לעין".

כשנשאל המבקש מה יש לו להוסיף השיב כי "לא התכוונתי לעבור על החוק. לא חשבתי שאני עושה משהו לא חוקי. אני אפסיק עם זה מיד. למרות שזו פרנסה בשבילי. אני מתחרט על מעשי ומרגיש נורא".

הודעתו של המבקש רצופה סתירות רבות. מחד מודע לכך שמעשיו אסורים ומאידך מציין כי לא סבר שזה עניין גדול שלא יקבל אישור למעשיו. לא התרשמתי כי המבקש עשה כל מאמץ אמיתי לקבל היתר רשות העתיקות לעסקיו. המבקש הינו אדם הבקיא בהוראות החוק ומדיניות רשות העתיקות ידועה ומוכרת לו וממכלול חומר החקירה שעמד לרשותי אני קובע שהוכח קיומה של תשתית ראייתית המספקת בשלב זה להתקיימות החלופות כמפורט בסעיף 32 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי, וכי יש יסוד סביר להניח שבאמצעות גלאי המתכות המבקש חיפש עתיקות ללא רישיון ואף יש יסוד סביר להניח כי חפץ לסחור בפריטים אלה. כמו כן קיים יסוד סביר להניח כי המבקש צפוי להמשיך ולחפש עתיקות ללא רישיון באמצעות גלאי המתכות, וזאת כאמור אני למד מהתנהגותו של המבקש כעולה מחומר החקירה.

בע"פ 623/78 יצחק סירני נ' מדינת ישראל נאמר כי :

"התייחסות למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגביו, כאמור בסעיף 39(א) מכוונת לא רק לנסיבות בהן שימש החפץ בגדר אובייקט למעשה העבירה (כגון מסמך שזויף), אלא גם למקרים שבהם שימש החפץ ככלי לביצוע העבירה, למרות שהעבירה שבוצעה לא באה לידי ביטוי במעשים או במחדלים שהשאינו רישומם על החפץ. הסניגור המלומד הדגים דבריו לענין תחולת סעיף 39(א) בהפניה אל בנקוטים מזויפים ואכן אין ספק כי יראו בבנקוטים כאמור חפץ, שבו או לגביו נעשה מעשה עבירה. אולם אין בדוגמה כדי למצות את מה שעולה מנוסח הדברים: גם מקל אשר שימש לתקיפה הוא חפץ אשר בו נעשתה עבירה. הווה אומר. עבירה שנעשתה בחפץ כוללת גם עבירה אשר בה שימש החפץ כמכשיר עזר לביצועו של המעשה האסור"

ביחס למטבעות הזהב אין כל מחלוקת בין הצדדים כי בהתאם לבדיקת מומחה מטעם המשיבה נמצאו המטבעות מן המאות ה"ח והי"ט לספירה, וכי אלו אינן באות בגדר עתיקות כפי שטוען המבקש, אך סבורני אני כי לאור העובדה שמטבעות זהב אלה נתפסו יחד עם מטבעות ופריטים נוספים שהינם עתיקים וקיים יסוד להניח שהמבקש ידע

שהמטבעות האחרים נכללים בגדר מטבעות עתיקים ובהקשר זה אפנה לעמוד 3 להודעת חשוד מיום 19.01.2014 שורות 1-10, וכל אלה עמדו להימכר באמצעות אתר האינטרנט ששימש לפעילות לא חוקית ובאופן פרטני לסחר בלתי חוקי בעתיקות, הרי הן מהוות ראיה בהליך הפלילי כנגד המבקש כעולה מעובדות כתב האישום וראוי להותירן בידי המשיבה כמוצג עד סיום ההליך הפלילי, בפרט שהמשיבה מציינת כי צפויה היא לבקש חילוט התפוסים.

מכל האמור לעיל, אני קובע כי מבחינה עובדתית, יש בחומר החקירה שנאסף בעניין התפוסים ראיות לכאורה המצביעות כי נעברה בתפוסים עבירה או צפויה להיעבר עבירה בעתיד ואשר על כן התפוסה בוצעה בהתאם להוראות סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי, הן ביחס לגלאי המתכות ששימש ככלי לביצוע העבירה והן ביחס למטבעות הזהב שניתן להגדירן כסחר של מצג שווא לפריטי עתיקות.

סיהוי בהגשת כתב האישום

אין מחלוקת בין הצדדים כי :

א. התפוסים נתפסו ביום 19.01.2014 .

ב. כתב האישום כנגד המבקש הוגש ביום 05.05.2015.

ג. הבקשה להחזרת התפוסים מטעם המבקש הוגשה ביום 17.05.2015 ו - 12 ימים לאחר הגשת כתב האישום. לפני בקשה זו לא קדמה כל בקשה ו/או כל פניה מטעם המבקש.

סעיף 34 לפקודה קובע כי -

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין-משטרה בדרגת מפקח-משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית-משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו."

סעיף 35 קובע כי -

"אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע."

סעיף 35 מורה לנו, כי המחוקק קצב פרק זמן של שישה חודשים שאחריו אין המשטרה רשאית להמשיך ולהחזיק בתפוסים ובמקרה שלנו רשות העתיקות. אם המשיבה מבקשת להמשיך ולהחזיק בהם או לחלטם או להשמידם, עליה להזדרז ולפנות לבית-המשפט במהלך ששת החודשים מאז התפוסה ולבקש את המשך החזקת התפוסים ולהראות כי הדבר דרוש למטרה ראויה המצדיקה שלילתם זמנית או לצמיתות מבעליהם. לא עשתה כן במהלך ששת החודשים,

רשאית המשטרה על-פי סעיף 35 לבקש ארכה ובית-המשפט יתננה אם ישתכנע שאכן קיימים נימוקים המצדיקים זאת.

במהלך ששת החודשים ובתקופת ההארכה, אם ניתנה, אין מניעה לפנות לבית-המשפט בבקשה לפי סעיף 34. במקרה שבפני רשות העתיקות לא עשתה דבר מכל אלה. היא לא ביקשה צו לפי סעיף 34 במהלך ששת החודשים, היא לא ביקשה ארכה לאחר תום ששת החודשים וממילא לא ניתנה כזו. היא לכאורה 'ישבה על הגדר' והחזיקה בתפוסים. בהקשר זה ראוי לציין שגם המבקש בעצמו שקט על שמריו ולא הגיש כל בקשה ו/או פניה במהלך ששת החודשים או בתום ששת החודשים ואף לא במהלך 16 החודשים האחרונים.

הבקשה הראשונה מטעם המבקש הוגשה רק ביום 17.05.2015 ולאחר 12 ימים מיום הגשת כתב האישום. ככל שהמבקש טוען שנגרם לו עוול ועיניו דין, היה עליו לפעול לאלתר וללא שיהוי בבקשה להחזרת התפוסים.

כאשר המבקש טוען לפגיעה בקניינו ועל הכף מונחת זכות יסוד של הפרט על קניינו ומנגד סמכות הרשות ליטול ממנה את קניינו, נכון הדבר שעל הרשות למלא בקפדנות אחר הוראות החוק הנובעת מתפיסת יסוד של המחוקק ושל השיטה בדבר האיזון ההולם בין צורכי הציבור ובין זכויות הפרט ולכן יש לנקוט את הצעדים המתחייבים ממנו כדי להפעיל את סמכותה היא, ואין להקל ראש בצעדים שיש לנקוטם בדרך לפגיעה באותן זכויות. כמו כן ולא נעלם מעיניי שנקבע, לא אחת, הכלל לפיו המחוקק קצב פרק זמן של שישה חודשים להגשת בקשה להמשך החזקת תפוס שאחריו לכאורה אין המשטרה רשאית להמשיך ולהחזיק בתפוסים ולעניין זה אפנה לדיון המורחב בבש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' **מדינת ישראל**, אך יחד עם זאת גם מצידו של המבקש לא נעשתה כל בקשה קודמת להחזרת התפוסים והמבקש הגיש כאמור לעיל את בקשתו לראשונה בחלוף 16 חודשים מהיום שנתפסו - 12 יום לאחר הגשת כתב האישום. ככל שהמבקש טוען לפגיעה בקניינו, האם הפגיעה צצה רק 12 ימים לאחר הגשת כתב האישום?

באשר לטענותיו של הסניגור, נכון אמנם שהמשיבה שגתה משלא פנתה לביהמ"ש, במועד, בבקשה להאריך את התקופה להחזקת ה"תפוס" כמצוות סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי, אך גם הוא עצמו בחר שלא לפנות לבית המשפט בבקשה להחזרת התפוסים ונמנע מכל פניה שכזו.

במקרה שבפני לא מצאתי מקום ליישם הקווים המנחים הקבועים בבש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' **מדינת ישראל**, ואין המדובר במקרה קלאסי שבו המדינה מתרשל ולא פועלת כדרישת החוק.

אין חולק כי בענייננו הוגש כתב אישום, התפוסים נשאו בקשה דנן מוצגים בכתב האישום ומהצהרת ב"כ המשיבה עולה כי בכוונתה להביאם לראיה לבית המשפט ואף בעתיד לבקש חילוטם.

במקרה זה סבורני כי הדין עם האסכולה עליה נמנה כב' השופט ברנזון בע"א 189/66 **ששון נ' "קדמה" בע"מ**, פ"ד כ (3) 477 והיא האסכולה המקלה על תיקון פגמים שנפלו בסדרי הדין.

"הפרוצידורה אינה מיטת סדום שבה מקצצים את רגליו או מתיזים את ראשו של בעל-דין כדי להכניסו לתוכה כנכה או כבר-מינן. הפרוצידורה היא מסגרת רחבה וגמישה למדי המכוונת לתת לבעל-דין את מלוא האפשרות להציג ולפתח את ענינו בצורה מלאה ושלמה. היא חייבת להישאר כך גם כאשר קורית תקלה או כשבעל-דין עושה שגיאה במהלך המשפט הניתנת לתיקון בלי לגרום עוול לבעל-הדין האחר, ועל בית-המשפט להרשות תיקון כזה בנדיבות וברחבות.

ב'עוול' מתכוון אני לעוול מהותי וממשי הפוגע בזכות מטריאלית או מקפח לגוף הענין, ולא רק לאי-נוחות נוהלית. אי-נוחות מסוג זה ניתנת בדרך כלל לתיקון בצורה נאותה בלי לקפח את ענינו של אף אחד מבעלי-הדין. כבר אמרנו הרבה פעמים שכמעט ואין לך דבר שבסדר דין שאינו ניתן לתיקון על-ידי האמצעי של פסיקת הוצאות. זו הדרך המתאימה שעל בית-המשפט לנקוט בה ובלבד, כאמור, שלא יהא בכך משום עשיית עוול לצד השני, כי אין מתקנים עוול בעוול."

באיזון שבין מחדל המשיבה והזכות לקניינו של המבקש מחד לבין חומרת העבירות המיוחסות למבקש, קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות, חוסר המעש בו נקט המבקש עד להגשת כתב האישום כנגדו יש להעדיף את האינטרס הציבורי החשוב של הגנה על עתיקות על פני הענשת המדינה על אי עמידתה בכללי הפרוצדורה כלשונם בכך שלא הגישה בקשה להארכת החזקה בתפוסים, שכן מבחינה מהותית סבור אני כי במקרה הנדון לבית המשפט הסמכות להורות על המשך החזקת התפוסים וזאת לאחר ששוכנעתי כי קיימת נחיצות בהמשך החזקתם וכי הוגש כתב אישום כנגד המבקש.

ביחס להכרזה על חוף חוקוק כאתר עתיקות או לאו אציין כי בנסיבות הענין, לא מצאתי לנכון לקבוע מסמרות בסוגיה זו אשר תידון ותתברר במסגרת ההליך הפלילי העיקרי, אם וכאשר יתנהל, ובמסגרתו יעידו עדים רלוונטים ביחס לסוגיה זו אך לט ניתן לקבוע בשלב זה היעדר קיומן של ראיות לכאורה להיות חוף חוקוק אתר עתיקות מוכרז ומה גם שבהתאם להוראות סעיף 9(א) לחוק העתיקות די בקיומן של ראיות לכאורה לחיפוש המבקש אחר עתיקות בחוף חוקוק ללא היתר כדי לבסס לכאורה הרשעתו בסעיף 9(א) + 37(ב) לחוק העתיקות.

משקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המבקש לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ומהטעמים לעיל, אני מורה על דחיית הבקשה והמשך החזקת התפוסים בידי המשיבה עד סיום ההליך הפלילי ו/או כל החלטה אחרת.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

על המשיבה לדאוג לקבלת תיק החקירה ממזכירות בית המשפט השלום בטבריה.

ניתנה היום, י"ג אלול תשע"ה, 28 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.